

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

Quinam ad hanc vitam apti sint auspicandam, & de quatuor impedimentis
in ea. Cap. XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

D. HENRICI HARPHII,
THEOLOGI

PROFVNDISSIMI,

Christianaque pietate præstantissimi,

MYSTICAE THEOLOGIAE

LIBRI SECVNDI PARS III.

In se complectens vitam contemplatiuam
spiritualem.*Quinam ad hanc vitam apti sint auspicandam, & de quatuor impedi-
mentis in ea. Cap. XXVII.*

Gene 29.30.

Secunda vita bonorum hominum appellatur spiri-
tualis contemplatiua, & figurata fuit in Rachele, quæ
pulchra erat, sed infœcunda in principio sui matrimo-
nij, sed postmodum fœcunda efficiebatur. Sic etiam
vita contemplatiua sæpe sterilis est in initio, propter
immortificationem & imperitiam seu inscitiam ho-
minis, qui ipsa in primis vtiliter nescit vti, sed abuti-

tur multipliciter, inordinatè requiescendo in donis Dei: Ad istam au-
tem vitam nemo veraciter & salubriter applicatur, præter familiares
amicos Dei, & fideles seruos oportet foris stare, donec vocentur intro
ad familiarem amicitiam, vbi discant contemnerè omne externū so-
latium & quietem: & duntaxat omne gaudium intrinsecus quærere,
in tantum, vt sensus exteriores suam amittant actionem: quia huius-
modi homines efficiuntur videndo cæci, & audiendo surdi, dicuntq;
cum sponsa: *Ego dormio*, scilicet in sensibus exterioribus, & *cor meum
vigilat*, scilicet in actione interioris exercitij, quæ adeo vigorosa est, vt
sensus mei exteriores non recipiant aliquid, vnde cor meum possit re-
manere depictum: quia interna amorosa consurrectio & accessus ad
Deum, continuaque permanens inhæsiō in Deo, sibi tam sapida & de-
siderabilia efficiuntur, vt Crucem deputer omnem externitatem. Et
huius-

Cantic. 5.

huiusmodi tam profundè in * vnitatem cordis trahuntur, ac si centum miliaribus ab omnibus hominibus separati morarentur. Vt ergo habeatur instructio aliqua de ista vita, oportet nos etiam ponere preparationem, ornatum, atque profectum seu confurrectionem eius. Primum, inquam, oportet, vt nos ad spiritualem contemplatiuam vitam præparemus, si cupimus ad Dei familiaritatem peruenire. Sciendū autem quòd (sicut Bernardus super Cantica docet) quatuor impediunt vitam contemplatiuam. Primum est, quando corpus aliquem defectū patitur naturæ læsiuum atque pœnosum: quia anima ita corpori inclinata est naturali vinculo dilectionis, quòd quando ipsum in aliquo membrorum, aut sensuum defectu patitur notabilem aut pœnam, tunc non libet animæ contemplari, vt quando homo habet esuriē magnam, sitim, frigus, calorem, egritudinem, nisi secus contingeret per specialem supereffluentem gratiam Dei. Et propterea docet Deus hominem, quem ad veram contemplatiuam vitam vult vocare, corpus suum in discretionem regere, vt robustum permaneat, ad seruiendum spiritui in omnibus. Secundum est occupatio in sollicitudine rerum exteriorum, licet bonæ sint & virtuosæ: quia sicut puluis iniectus oculis visum adimit exteriorem, sic sollicitudo exteriorum, oculum intelligentiæ excæcat, & excludit à contemplatione veri luminis. Tertium est remorsus conscientie peccatorum, quando in anima est per opera, vel per recogitationem. Licet enim in amaritudine fiat plerunque huiusmodi recogitatio peccatorum, nihilominus reddit animam tenebrosam, & aufert contemplationem, ad quam præcipue requiritur puritas animæ. Et ideo quamuis semper debeamus nos reputare peccatores, tamen eo tempore, quo volumus contemplari, nō debemus nobis formare cogitationes de peccatis, quia contemplari est coniungere spiritum nostrum spiritui Dei: recogitationes autem peccatorum mediū inter Deum & nos efficiunt. In primis tamen bene possemus nos humiliare, cogitando nos indignos omni bono, & admirari immensam Dei bonitatem, & nostram abyssalem vilitatem, & post hoc cum expedito desiderio & sedula aspiratione nos erigere in Deum: & tūc peccata interim à memoria excluduntur, aliās recordatio peccatorū animæ influeret, & impediret contemplationem, quemadmodum feruēs sanguis visum adimit exteriori suffusus oculo. Quartum impedimentum sunt phantasmata corporalium imaginum, quæ se imprimunt cordi, & difficillimè possunt repelli, quousque homo ad hoc perueni-

* Alias solitudinem.

Vita contemplatiua impeditiua.

Contemplari quid.

at, vt sic audiendo surdus, & videndo cæcus, hoc est, vt adeò sit introrsum tractus, quòd exteriores sensus suum plenum vsum non habeant, ex hoc quòd ipse intrinsecus tam occupatus est diuinis rebus. Et tunc speculum animæ efficitur clarum & purum sine imaginibus.

De triplicibus nociuis imaginibus in contemplatione, & eam de vtilibus. Cap. XXVIII.

Imagines.

Sciendum verò quòd triplices sunt imagines: Primæ sunt nociuæ, sicut imagines, quas recipimus cum quodam inordinato affectu vel oblectatione, quamuis non sint mortiferæ. Et istæ imagines impediunt valde inactionem Dei, & contristant Spiritum sanctum, foedantes lectulum dilecti sordibus peccatorum. Si autem huiusmodi imagines nobis irruunt contra voluntatem nostram, & nos eis fideliter totis viribus resistimus, tunc reputabitur istud nobis pro spiritali martyrio, si tamen pro posse etiam vitamus occasiones talium imaginum. Secundæ imagines sunt vanæ, & sepe incidunt meti, sed ipsæ non succedunt inordinatis desiderijs. Et quanquam non sint valde nociuæ quòd ad peccatum, retrahunt tamen valde à profectu, nisi multum diligenter & continuè ipsis resistatur: quia qui verè proficere vult in virtutibus, illum eniti oportet, vt continuè suspendatur in Deo affectuoso quodam & amoroso influxu spiritus, sicut radios solares oportet semper dependere in sole, si debeant permanere in esse. Et quando aliquis hoc non facit, signum est vacui cordis & tepidi feruoris: quia vbi cor plenum est diuino amore, ibi cedere oportet omnem * vacuitatem, quemadmodum videmus quòd clauus clauo pellitur. Tertiæ imagines in seipsis bonæ vel vtilis apparent, sed impediunt etiam veram contemplationem, sicut occupatio curæ temporalis, quæ licita aut etiam meritoria est: vel curæ aut sollicitudinis spiritalis, vt videmus in illis, qui nimis sunt scrupulosi vel formidolosi, & in similibus: vel etiam occupatio cælestium, quæ non est vtilis, nec inflamat ad amorem Dei, sicut qui curiosè indagare volunt de cælestibus aut æternis, de sancta Trinitate, de nouem choris Angelorum, & similibus ad fidem solummodò spectantibus, quæ isti volunt sua intelligentia perscrutari seu ratione inuestigare. Et quia istud apparet esse defictum, ideò securè se dant ad huiusmodi, appellantque vitam contemplatiuam: sed solum est quadam curiositas, & fomentum immortificata voluntatis eorum, & idcirco non proficiunt in

* Alias vacuitatem.

MOITL